

[Dahlgaard.]

mulige baggrund for at træffe de beslutninger på udgifts- og skatteområderne, som til den tid vil være at træffe.

Omman: Først må jeg fraskrive mig den store ære, hr. Poul Schlüter tillagde mig som inspirator ved udformningen af disse forslag. At jeg må gøre det, vil fremgå af nogle kritiske bemærkninger over for forslagene, jeg senere vil fremkomme med.

Men når dette er sagt, vil jeg da gerne understrege, at hovedtendensen i disse forslag er rigtig; det var dog vist også den samme tanke, hr. Poul Schlüter havde givet udtryk for, nemlig at det ikke ville være økonomisk rigtigt og forsvarligt at møde frem pr. 1. januar 1973 med forøgede trækprocenter.

Når det er blevet sagt, at jeg ville nedsætte udskrivningsprocenten til 88 eller noget i den retning og troede, det var tilstrækkeligt, ja, så er det bare udtryk for, at jeg ikke ville have, den skulle stige, og ikke var klar over, at der skulle så store nedsættelser til for at holde beskatningen konstant.

Det, man nu har foreslået, svarer altså til en nedsættelse til 82 pct., og det er jo en ganske voldsom regulering, som dog sker på en sådan måde, at den får helt andre og bedre sociale virkninger, end det ville have at nedsætte udskrivningsprocenten.

Jeg vil gerne sige, at når jeg lagde vægt på, at trækprocenterne ikke skulle stige, er det, fordi det er min overbevisning, at en stigning ville virke økonomisk uheldigt. Man har i og for sig ikke troet hidtil i den økonomiske teori heller, at den direkte beskatning kunne være direkte inflationsskabende. Jeg tror, den har nået et niveau, hvor en sådan virkning er uundgåelig.

Jeg kan altså også, hvad angår den metode, finansministeren har valgt for at undgå en sådan stigning, følge ham et meget langt stykke. Det ligger jo sådan, at lige så meget som man skaber en dårlig social balance ved at gøre skatterne proportionale i stedet for progressive — og det var jo et VKR-yndlingsstema i skattepolitikken for et par år siden, når man lagde større og større byrder over på de proportionale kommunale skatter og amtsskatter — lige så meget gør

man så godt igen ved at gå den modsatte vej, og det er det, som finansministeren gør.

Også hvad rammen for forslagen angår, kan jeg på det foreliggende grundlag være nogenlunde enig. Der føres for øjeblikket en temmelig stram finanspolitik. For øvrigt er den økonomiske situation jo ifølge årsoversigten ret god; der er vel ikke ligefrem noget at hoppe i vejret over, men der er vel heller ikke ligefrem noget at blive svag i knæene over, og det synes jeg nok er glædeligt i denne situation. Jeg skal ikke netop i den nuværende situation opfordre til nogen afgørende svækkelse i finanspolitikken, hvis man ikke på anden måde gør modtræk, men jeg vil da gerne se lidt nærmere på balancen mellem besparelser og afgiftsforhøjelser på den ene side og de skattelettelser, der her er tale om, på den anden side.

Derudover vil jeg fremhæve en anden ting. Jeg synes, at man stadig væk koncentrerer for megen opmærksomhed om størrelsen af dette kasseoverskud, for jeg tror ikke, at et passende kasseoverskud er det eneste lykkelige. Ved realkreditforliget havde man en hel del rigtige målsætninger vedrørende låntagning her i landet, men man nåede ikke til ende. Det private pantebrevsmarked svulmede op; det har man set, og det vidste man i realkreditudvalget i og for sig ville ske, og derfor var der enighed om at gøre noget ved denne lånesektor.

Jeg nævner det her, fordi denne sektor har fuldt så stor vigtighed for den økonomiske balance og for valutaen, som i og for sig kasseoverskuddet har. Det kunne godt være, at vi under udvalgsarbejdet måske kunne komme ind på at drøfte denne side af økonomien, som jeg mener er ganske jævnsides med besparelsesproblematikken og med kasseoverskudsproblematikken.

Dernæst vil jeg dog godt ligesom hr. Enggaard spørge om, hvorfor besparelsen kun er på 1.000 mill., idet jeg ligesom han havde forstået, at der fra spareudvalgets side var tale om et noget højere beløb. Jeg vil også godt have oplyst, i hvilken sammenhæng det indgår, at der er brug for afgiftsforhøjelserne nu, men lettelserne først følger pr. 1. januar 1973.

Dernæst nogle kritiske ord om valget af afgifter. Der er i min gruppe en overbevisning om, at det at lægge yderligere skat på